

Reverende Clarissime Dne Affinis Breveptor
Serruande

Tuas ad Heilesgiu, cum libello de Eola et Babylone nuper accepi; ut me audiam
omni tua, ita ea mihi sunt gratissima; maxime vero desideravi te audire diserte
de hac materia; quam mihi hoc libello tractasti id videtur famulariis: perlegam
eum diligenter his feriis: excurrerem ad te amare, nisi publicae et domesticae curae
et negotia quae alia nimis impediunt. speramus tamen fore, ut te brevi tempore
hic hic videamus; et coram liceat tibi gratias agere, pro novo hoc munere
quo me dignatus es. **D. D.** ut ea promittam, quae maxime scire desideras
ante dies aliquot profectus, ad vos properat; parentem in via rogaturus, ut ad
rem omnem magis promoveendam una seiamus; vir et pius, artem agit
theologiam dignam, mihi praeterea ut ex Div. Will. Clauibergio ad animi candorem amissi-
mus in possessione sua seduliter; auditores, quos non vix habet, testantur singularem
epi in docendo perspicacitatem et facilitatem; solam videntur aliqui in eo desiderare
gracilitatem et auctoritatem, quam dubitavi magis intus, et forte etiam conjugium.
familia, quam vixi, in his oris et ducatur, ubi patris (us de patre mihi dicitur)
cancellarius et et Academiae vixi curatur; honoratissima facultate
ubi agunt; sed etiam hic certi quid promittere possunt, hanc medietatem
salutem non adeo amplius quidem est, sed quid tamen, infallibiliter, accedentibus.
et, quae ex privatis collegiis colliguntur; hic loci, ubi nulla animus caritas,
alienda familia sufficere potest; Duisburgum nostrum, cum Lugdunum,
vestro comparari quidem multum potest; non tamen est deest sua
amantia, ubi salubritas, nec est, quod conqueritur de hoc loci
disturbia; quippe quam triduo non tantum asperum
sed etiam sperare possis; nisi igitur filii animi adversari
obstet, vel penes te habeas argumenta, mihi ignota, quae te subeant.
altiora cogitare, ego certe (ex animo autem huiusmodi) non crederem, cum
repulsam ferat, qui te tuorum tantopere amat, et filiam singule
ambit: si quid est forte, quid malum ortus et coram deo quam
scribere; id tale est, ut ne sitas quidem sententiam meam mutare
possit, vel tuam, si eas mea convenerit, debeat. Nunc ad alia:
Alibi in collegio privato summas tuas de fide et testamento dei;
non audeo affirmare me ubi; mater tuam asperitatem esse, sed nec
puto tamen etiam me in istis, quae mihi obsequia videbantur
toto actu aberrasse: amos et diligentes libri auditores
sedecim, quorum aliqui hac arte, ut te, Autorem ipsam,
audiant, laudam contendunt; super, cum orationis
dominus secundum petitionem pro concione explicandam

Nec te laetetur.

non potius non quendam dicere de regno Christi, putantes ad hoc futurum
et de Evangelio per totum mundum predicando; id mihi, ut audio
a nonnullis etiam Erasmianis et fidei Collegis pessime creditum
adeo ut ab omnibus Christianis abique traduntur: quod ad dignitatem
meam de scriptis ^{meis} ~~notis~~ gratissima fuerunt; ad id ad dignitatem magis
De autore libri, quem reputasti; scripsi ad parentem, qui ad hunc suum Franci
fuit, forte nomen eius ex Hassia, qui ibidem sunt, Rescribere potes
Ante nos paucos annos, cum serenissima Princeps Rebornica, cui ego
parentem a sacris conversionibus erant; gravi morbo decumbens; et gerens
maritus, eam in mortis agone per ipsius ad mutandam religionem sollicitudinem
cogitaret. Ego iussu patris, paucis bonis, principibus Reformati religionem
articulis, eorum propositos proinde et affirmativos, quos Confessio Vix, et
Lutherani ne vix quidem indubium vocarent, germanica lingua
in chartam conscripsi, ab ipse scriptis, eorum monasterium ingressus
ostendi, eos per deum ab ipsorum nostram obtestans, ut si nobiscum
iudicarent, hos articulos, quos Princeps nostra hactenus in fidei vitæ
normam habuerit; etiam nunc agonizanti ad consolationem sufficerent
posse, quicquam ex placida conscientiam non inquietarent. Sed
ex verbis nobis ostendit, quid ultra esset, quod hactenus crediderit, ut
expresserit ad salutem efficiam vitam æternam, necessariam esset; ubi ostendit
vixit, non una operam daturus ut princeps ante mortem
ad fidei recipiat. Id scriptum, (quod deinceps patris meus in
Latinam linguam conversus ita auxit, mutavit, ut vix ulla lingua
priori reliqua esset; uno contineret, quæ mihi ^{placuerunt} ~~placuerunt~~ ^{placuerunt} ~~placuerunt~~
Ab tandem histerve, ut scribis, rogatus, Dn. Doloro circumstanti
si unquam scriptum nuper nobis in scriptis in lucem prodixit, hoc
titulo Specimen s. Formula pacis catholica cum deo et hominibus
sub nomine P. et F. H. patris et filij Hændicorum, Exemplaria
quæ magno numero Francofurti prestabant fere omnia
inter Lutheranos et Protestantes dispersa sunt paucis diebus
Primum meum hoc editione ita perire factus est, ab ipse hactenus
cogitationibus modo hoc modo illud se flectentibus ita dissipatis
ut eam vix colligere possim, certe neque quid facta quod
vereor enim ne cum Lutherani tunc protestantibus bellum esset, ab
etiam ego, qui ego auctor presens, sint mihi meo de
Tulii: ~~et~~ ~~scribis~~ ~~et~~ ~~quod~~, quod mihi facendum esse, tibi
videatur. Nam si est, regni, quæ litera novat in Belgis est
ortus esse de sabbato; occupatione arollarum abrogata, quod in tunc
desideris positum fuerit; videatur esse, qui tibi istas literas impudenter
vellem scire; quæ ad tui defensionem facere possunt; ceterum certe

Reverendo clarissimo viro Dno
Johanni Coccejo H. Theologiae Doctori
episcopo facult. in celeberrima Batavorum
quae Lugduni est Academia Professori
dignissimo, Officii et praelectionis
plurimum honorando
colendae.

Leiden

cremum de cuius latere
est, qui est autor p[ro]p[ri]us
Scribe ~~de~~ quibus, quod mihi fac
deatur. hunc si est, n[on] est, qui litera novat
et esse de Sabbatho; occasione corollari abrogat
ibus postquam fuerit; videntur esse, qui tibi ita
in scire, qui ad tui defensionem facere possunt; et